

Andres Navaro

NEŠTO PRIRODNE VELIČINE

Cele večeri gledam usporene filmove, na mahove zaspim.

Iznenada

mного svetla,

boje se pridružuju hrpi prljavog veša

dok ploče izgledaju

kao nove.

Izlazim pre doručka da nahranim kuju

svog brata

i da joj pravim društvo,

na pola sata.

Želim da odnesem bratu kesu pomorandži

za sok

i svoje romane Filipa K. Dika.

Nije mnogo, ali verujem da će se time zabaviti

dok se ne vratim.

Usput rukom pozdravljam dečaka ometenog u razvoju

i prolazim kroz park

između zgrada

gde kasirke, u ovo doba, puše i pričaju.

Ako su same, blago se naklone u znak pozdrava,

mada obično izlaze

u paru

i popuše dve cigarete za deset minuta.

I dečak s Daunovim sindromom me gleda, ali me u stvari

ne vidi

ponekad,

ali čak i u danima kada sam rastrojen

zbog sna,

a ona zaslepljena od gladi,

kuja mog psa me dočekuje sa izlivima nežnosti

svojstvenim njenoj rasi
i možda,
kroz kožu miriše krv mog brata
u mojoj
pa je to smiruje.

Sipam surogat mesa u činiju i spuštam
roletne.

Pomrčina se
kreće po pločicama poput mačke.
Mislim da će nam se život promeniti.